

Om de ret langvarige forhandlinger, som lovforslagene gav anledning til, må i alt væsentligt henvises til Folketingstidende.

Ordførerne for regeringspartierne kunne alle anbefale lovforslagenes gennemførelse, men rejste dog ved 1. behandling en række spørgsmål til overvejelse i udvalget.

Den socialdemokratiske ordfører (*Carl P. Jensen*) fremhævede nødvendigheden af at forhøje lejeniveauet i den ældre boligmasse, dels for at mindske spændingen over for lejen i de nyere ejendomme, dels for at give ejerne en mindre forhøjelse og for at sikre en bedre vedligeholdelse. Han betonedede, at lovforslaget var et resultat af forudgående forhandlinger, hvorunder målet først og fremmest havde været at fastholde lejerbeskyttelsen, idet den afgørende forudsætning for en afvikling, nemlig en vis boligreserve, ikke var til stede. Han betonedede ligeledes nødvendigheden af de finansielle og sociale foranstaltninger, der var foreslået som modstykke til de foreslåede lejerforhøjelser.

Kirsten Gloerfelt-Tarp (RV) fandt, at lovforslagenes væsentligste formål var at forberede et frit boligmarked uden huslejerestriktioner. Lejeforhøjelserne var et nødvendigt led i bestræbelserne for at skaffe boliger til alle.

Niels Andersen (DR) tillagde det afgørende betydning at nå frem til frie tilstande på bolig- og byggeområdet. Regeringen havde søgt at føre lovgivningen et væsentligt skridt frem mod en sådan frigørelse, men opgaven var vanskelig, fordi restriktionerne havde været opretholdt så længe. En overgangsordning var nødvendig på grund af den manglende boligreserve.

Venstres ordfører (*Lorentzen* — ved 1. behandling *Paabøl*) erkendte, at der fandtes tanker i lovforslagene, som man kunne tilslutte sig. Afviklingstendensen var imidlertid svær at få øje på, og en række enkeltbestemmelser måtte man tage stærk afstand fra, f. eks. opsigelsesforbuddets opretholdelse, ophævelsen af adgangen til frivillige overenskomster og den foreslåede udformning af vedligeholdelsesordningen. Den afgørende hindring for venstres medvirken var imidlertid den foreslåede forøgelse af den kommunale ejendomsbeskatning, som ville virke urimeligt og uretfærdigt. Formålet måtte være en nedsættelse af statens udgifter ved byggestøttelovgivningen og en deraf følgende afvikling af statsskatterne — ikke en omlægning af den kommunale beskatning. Kunne man undgå, at en del af lejeforhøjelserne skulle gå til skat, var der mulighed for at forhandle om forhøjelsernes størrelse og eventuelt om en forøget hensættelse til vedligeholdelse.

Også *Thestrup* (KF) fremhævede den forøgede ejendomsbeskatning som en af de ting, man ikke kunne gå med til. Navnlig den forøgede grundskyld var uretfærdig, og hans parti så hellere en tilsvarende nedsættelse af den foreslåede stigning i huslejen end gennemførelsen af denne grundskyld. Han kunne i øvrigt nævne